

Rozsudek ve spojených věcech T-515/13 RENV
Španělsko v. Komise a T-719/13 RENV **Error! Reference source not found.**

Lico Leasing, SA a Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de
Reconversión, SA v. Komise

Tisk a informace

Španělský daňový režim použitelný na určité dohody o finančním leasingu uzavřené loděnicemi představuje režim podpory

Protiprávní státní podpory poskytnuté na tomto základě musí jejich příjemci navrátit

V roce 2006 bylo Evropské komisi předloženo několik stížností týkajících se použití „španělského systému zdanění leasingu“ (dále jen „ŠSZL“) v rozsahu, v němž tento režim umožňoval společnostem provozujícím námořní dopravu nakupovat plavidla postavená španělskými loděnicemi s 20% až 30% slevou z ceny. Podle názoru Komise bylo cílem ŠSZL generovat daňové výhody ve prospěch hospodářských zájmových sdružení (dále jen „HZS“) a investorů, kteří jsou jejich účastníky a kteří poté část těchto výhod převedou na společnosti provozující námořní dopravu, které nakupují nové plavidlo.

V rozhodnutí¹ přijatém v červenci roku 2013 měla Komise za to, že ŠSZL představuje státní podporu² ve formě selektivní daňové výhody, která je částečně neslučitelná s vnitřním trhem. Vzhledem k tomu, že tento režim podpory byl zaveden ode dne 1. ledna 2002, aniž byla splněna oznamovací povinnost³, Komise uložila vnitrostátním orgánům, aby tyto podpory vymohly od investorů, tj. členů HZS.

V září roku 2013 Španělsko, Lico Leasing, SA a Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, SA (dále jen „žalobci“) podali žaloby na neplatnost rozhodnutí Komise. Ve svém rozsudku ze dne 17. prosince 2015, Španělsko a další v. Komise⁴ ([T-515/13 a T-719/13](#)), Tribunál Evropské unie rozhodl, že výhoda získaná investory HZS není selektivní a že odůvodnění týkající se kritérií narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu bylo nedostatečné. V důsledku toho bylo rozhodnutí Komise zrušeno, aniž bylo třeba rozhodnout o dalších žalobních důvodech a argumentech předložených žalobci. Soudní dvůr, k němuž Komise podala kasační opravný prostředek, zrušil tento rozsudek Tribunálu svým rozsudkem ze dne 25. července 2018, Komise v. Španělsko a další⁵ ([C-128/16P](#)). Soudní dvůr měl totiž za to, že Tribunál ve své analýze selektivní povahy daňových opatření nesprávně použil ustanovení Smlouvy týkající se státních podpor a že rozhodnutí Komise nebylo stíženo, v rozporu se závěrem, k němuž dospěl Tribunál, nedostatkem odůvodnění. Soudní dvůr uvedl, že Tribunál se nevyjádřil ke všem žalobním důvodům, které mu byly předloženy, a měl tedy za to, že stav řízení nedovoloval vydat rozhodnutí ve věci, a proto věci vrátil Tribunálu.

Tribunál svým rozsudkem o vrácení věci ze dne 23. září 2020, Španělsko a další v. Komise (T-515/13 RENV a T-719/13 RENV) zamítl žaloby podané žalobci.

¹ Rozhodnutí Komise 2014/200/EU ze dne 17. července 2013 o státní podpoře SA.21233 C/11 (ex NN/11, ex CP 137/06), kterou poskytlo Španělsko – Daňový režim určitých dohod o finančním leasingu známý též pod názvem „španělský systém zdanění leasingu“ (Úř. věst. 2014, L 114, s. 1)

² Ve smyslu čl. 107, odst. 1 SFEU.

³ Stanovená v čl. 108 odst. 3 SFEU.

⁴ Viz [TZ 150/15](#).

⁵ Viz [TZ 115/18](#).

Tribunál zaprvé přezkoumal kvalifikaci daňových opatření jako státních podpor. V tomto rámci nejprve ověřil, zda Komise mohla dospět k závěru, že výhody poskytnuté na základě ŠSZL, posuzované jako celek, mají selektivní povahu. Tribunál nejprve připomenul judikaturu týkající se selektivity vyplývající z diskreční pravomoci vnitrostátních správních orgánů při výkonu jejich daňových pravomocí⁶, a poté **poznamenal, že prospěch vyplývající z dotčeného daňového režimu byl poskytnut orgány daňové správy v rámci režimu předchozího povolení na základě vágních kritérií vyžadujících výklad, jehož podání nepodléhá žádnému rámci. Orgány daňové správy tak mohly stanovit datum zahájení odepisování v závislosti na okolnostech vymezených takovým způsobem, který správnímu orgánu poskytuje značný prostor pro uvážení. Podle názoru Tribunálu mohla existence těchto diskrečních aspektů zvýhodnit příjemce oproti jiným osobám povinným k dani, které se nacházejí ve srovnatelné skutkové a právní situaci. Konkrétně, bylo možné, že ostatní HZS nebudou mít prospěch z předčasného odepisování za stejných podmínek. Tribunál kromě toho za účelem vyvrácení argumentu, podle kterého bylo povolení uděleno prakticky všem HZS působícím v dotčeném odvětví, zdůraznil, že s ohledem na *de iure* diskreční povahu právní úpravy není důležité, zda byla *de facto* použita v rámci diskreční pravomoci, či nikoli. Tribunál z toho vyvodil, že vzhledem k tomu, že jedno z opatření umožňujících využít ŠSZL jako celek je selektivní, a sice povolení předčasného odepisování, Komise se nedopustila pochybení, když měla za to, že systém je selektivní jako celek. Tribunál dále zdůraznil, že trh s nákupem a prodejem námořních plavidel byl otevřený obchodu mezi členskými státy a že snížení ceny plavidla o 20 % až 30 % by mohlo narušit hospodářskou soutěž na tomto trhu, na kterém působila HZS. Podmínky týkající se rizika narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu v členských státech tak byly splněny. Tribunál tudíž zamítl žalobní důvod vycházející z nesprávného provedení kvalifikace opatření jako státní podpory.**

Tribunál zadruhé přezkoumal navrácení protiprávních podpor a zamítl jednotlivé žalobní důvody, které žalobci v tomto ohledu předložili. Zejména odmítl tvrzení o údajném porušení zásady legitimního očekávání. Žalobcům se totiž nepodařilo prokázat, že jim Komise poskytla konkrétní, nepodmíněná a shodující se ujištění, z nichž by vyplývalo, že dotčený režim nespadá pod pojem „státní podpora“. Kromě toho Tribunál konstatoval, že Komise ve svém rozhodnutí řádně zohlednila požadavek právní jistoty, což ji vedlo k tomu, že časově omezila navrácení protiprávních podpor. Navrácení podpor se totiž týkalo pouze podpor poskytnutých po zveřejnění rozhodnutí o francouzských daňových HZS, které ukončilo stav právní nejistoty vyplývající z rozhodnutí Brittany Ferries⁷. V tomto ohledu Tribunál konstatuje, že se Komise nedopustila žádného pochybení, když měla za to, že zveřejněním uvedeného rozhodnutí zanikla jakákoli právní nejistota, jelikož v tomto rozhodnutí byl režim srovnatelný s ŠSZL kvalifikován jako státní podpora. Tribunál navíc zdůraznil, že platnost tohoto konstatování nebyla zpochybněna okolnostmi, které nastaly později, jako je údajná nečinnost Komise, pokud jde o dotčený režim.

Konečně Tribunál rovněž zamítl žalobní důvod vycházející z porušení zásad použitelných na navrácení podpor. Žalobci vytýkali rozhodnutí Komise to, že nařizovalo navrácení celé podpory od investorů (členové HZS), ačkoli část daňového zvýhodnění byla převedena na společnosti provozující námořní dopravu. Komise totiž rozhodla, že společnosti provozující námořní dopravu nejsou příjemci podpory, takže příkaz k navrácení se týkal pouze a v plném rozsahu investorů, kteří byli z důvodu daňové transparentnosti HZS jedinými příjemci celé podpory. Tribunál rozhodl, že se Komise nedopustila pochybení, když nařídila, aby investoři navrátili podporu v plné výši, ačkoli část zvýhodnění převedli na jiné hospodářské subjekty, jelikož tyto subjekty nebyly

⁶ Rozsudky Soudního dvora ze dne 26. září 1996, Francie v. Komise ([C-241/94](#), bod 23), ze dne 29. června 1999, DM Transport ([C-256/97](#), bod 27), ze dne 18. července 2013, P ([C-6/12](#), bod 27) a ze dne 25. července 2018, Komise v. Španělsko a další ([C-128/16 P](#), bod 55). Rozsudky Tribunálu ze dne 28. listopadu 2008, Hotel Cipriani v. Komise ([T-254/00](#), [T-270/00](#) a [T-277/00](#), bod 97) a ze dne 20. září 2019, Port autonome du Centre et de l'Ouest a další v. Komise ([T-673/17](#), bod 188).

⁷ Rozhodnutí Brittany Ferries přijaté v roce 2001 mohlo vést hospodářské subjekty k závěru, že taková daňová zvýhodnění, jako jsou zvýhodnění poskytnutá v rámci ŠSZL, mohou představovat obecná opatření, která nepředstavují státní podpory. Podle Komise však stav právní nejistoty skončil přijetím rozhodnutí o francouzských daňových HZS zveřejněného dne 30. dubna 2007, které mělo přivést opatrný a obezřetný hospodářský subjekt k závěru, že režim podobný ŠSZL by mohl představovat státní podporu.

považovány za příjemce podpory. Právě investoři měli totiž skutečný prospěch z podpory, neboť použitelná právní úprava jim neukládala povinnost převést část podpory třetím osobám.

UPOZORNĚNÍ: Proti rozhodnutí Tribunálu lze ve lhůtě dvou měsíců a deseti dnů od jeho oznámení podat k Soudnímu dvoru kasační opravný prostředek omezující se jen na právní otázky.

UPOZORNĚNÍ: Cílem žaloby na neplatnost je zrušení aktů orgánů Unie, které jsou v rozporu s právem Unie. Za určitých podmínek mohou členské státy, evropské orgány i jednotlivci podat žalobu na neplatnost k Soudnímu dvoru nebo Tribunálu. Je-li žaloba opodstatněná, akt bude zrušen. Příslušný orgán je povinen odstranit případnou právní mezeru vzniklou v důsledku zrušení aktu.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který Tribunál nezavazuje.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499